

[Aksel Larsen.]

samme medicin; den vil over for den samme sygdom anvende diametralt modsatte midler; om foråret siger den: nu er det kreditstramning, der skal til; om efteråret siger den: nu er det det stik modsatte, der skal til. Jeg føler mig ikke overbevist om, at en sådan kur giver garanti for hjælp.

Jeg tror, at det, der er galt, er, at man ikke har haft nogen fast økonomisk politik, og at man ikke har haft noget perspektiv; man har hjulpet sig igennem, hinket frem fra korsvej til korsvej, og jeg kan ærlig talt ikke opfatte de her foreliggende lovforslag som andet end et videre hinkeri. Man lovede i foråret aldeles konkret fra regeringens side, at hvis man kunne få skattebuketterne gennemført, ville obligationskurserne stige og boligbyggeriet blive billigere og få rimeligere vilkår. Det modsatte er sket. Regeringen må have mig undskyldt, men den kan i hvert fald ikke forlange, at vi skal tro på dens løfter om, at hvis den nu får lov til at forhøje cigaretprisen, ølprisen og benzinprisen, så skal det alt sammen komme i orden. Vi har fået den slags løfter så tit.

Hvad boligproblemet angår, da er det jo i første række — det synes vi at være enige om — et problem om byggeriets finansiering, altså om obligationskurserne og dermed den reelle rente, der skal betales. Hvis man vil hjælpe her, så er det en mærkelig og en kedelig omvej, man vil gå derved, at man siger: nu lægger vi på cigaretterne, øllet og benzinen, og så skal det nok aflejre sig på en eller anden måde, vi ved ikke rigtig hvilken, og at man siger: så stiger obligationskurserne, så bliver folk vilde efter at købe obligationer, så falder den reelle rente, og så kan vi få sat huslejen ned. Jeg tillader mig at spørge den højtærede finansminister: tror han selv på det dér? Hvis han tror på det, så kan det højst blive en tro; men hvilken tro har han så om, hvor længe det vil vare, og hvor stor virkning det vil give? Hvis det muligvis i gunstigste tilfælde kan føre til, skal vi sige en gennemsnitlig rentenedsættelse for boligbyggeriet på $\frac{1}{4}$ eller en $\frac{1}{2}$ pct., så løser det jo ingen problemer. Jeg tror, man skulle overveje, om man ikke burde gå en mere direkte vej.

I ministerens fremsættelsestale er der jo sagt noget om, at man gerne ville have en skattereform, som formodentlig kunne ordne

anderledes problemer end dem, der kan ordnes ad den vej, man her foreslår, og vi har fået den begrundelse for netop de fremsatte afgiftsforslag, at de indebærer en forhøjelse af de pågældende varers afgifter med 10 pct., og denne procentsats har man valgt, fordi den svarer til meromsen. Jeg kan ikke være så elskværdig, som jeg gerne ville være over for den højtærede finansminister. I vinter og i foråret fortalte hans forgænger os, at de buketter af punktskatter, vi fik, var en midlertidig nødhjælp, og de ville blive afløst, når vi fik en meroms. Nu skal der lægges ekstra 10 pct. på, og så siger man, at de vil forsvinde, når vi får meroms. Det er lidt vanskeligt at tro på den slags løfter og beregninger. Meromsens provenu synes for længst at være spist op af den slags løfter, og det har vi også fået et indtryk af i det gamle meromsudvalg; hvordan det vil gå i det nye, det kan jeg ikke sådan sige, for vi mangler en væsentlig del af det materiale, vi skulle have fra regeringen.

I fortsættelse af mine bemærkninger før vil jeg sige, at hvis det er beskæftigelsen i byggefagene, hvis det er boligbyggeriet, hvis det er kurserne, renten og huslejen, man er bekymret for — og jeg giver regeringen ret i, at dér bør den være bekymret — så synes jeg, man skal gå den direkte vej. Hvis man vil skaffe statskassen øgede indtægter, hvis man vil begrænse befolkningens forbrugsevne og forbrug for at klare disse problemer, så kræver pengene ind, men før dem så direkte over til finansiering af boligbyggeriet, så er man sikker på at få resultat. I foråret fik vi at vide, at når der skaffedes et kasseoverskud, når dette kasseoverskud overførtes til Nationalbanken, og når Nationalbanken derpå foretog størstiledede opkøb af obligationer, så ville alt ordne sig. Det har ikke ordnet sig, det ved enhver. Det er formodentlig sådan, at det er obligationsrationeringen, der i højere grad har medvirket til den stabilisering af obligationskurserne, vi har oplevet. Jeg tror derfor, man skal holde op med troen på, at man ved hjælp af øgede skatter og afgifter i sig selv kan ordne boligproblemet, og i stedet for gå den vej, vi har foreslået: oprette en offentlig boligfond, skaffe staten de nødvendige indkomster, så den ad bevillingsvejen kan stille den fornødne kapital til boligfondens rådighed, udlåne pengene til byggeriet uden kurstab og til